

EENE
GEDENKWAARDIGE ONTMOETING.
UIT DE GESCHIEDENIS VAN EEN NOG LEVEND
door **CHRISTEN,**
H. M. VAN DER VEGT.

LITH. C. V. SEER & CO

HARDERWIJK, H. A. BERENDS.

Prijs 20 Cent — 25 Ex: f. 4. —, 100 Ex: f. 12. —.

EENE GEDENKWAARDIGE ONTMOETING.

Uit de geschiedenis van een nog levend Christen.

NAAR WAARHEID MEDEGEDEELD

DOOR

H. M. VAN DER VEGT,

Predikant te Heerde.

HARDEWIJK,
H. A. BERENDS.

God heeft uit eenen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, zoo leert Paulus Hand. 17 : 26.

Naar die uitspraak van Gods onfeilbaar Woord, moest er eene volkomene overeenstemming heerschen onder het menschelijk geslacht, omdat het ééne groote familie uitmaakt, welker millioenen leden, door één God geschapen, alle van één ouderpaar afstammen, met denzelfden aanleg zijn begiftigd, en alle oorspronkelijk eene bestemming hebben, namelijk: God te lieven en te loven, en met Hem in eeuwige zaligheid te leven.

Maar helaas hoe merken wij in plaats overeenstemming, groote verdeeldheid!

De Schrift en de ervaring leert ons, er zijn tweeërlei menschen op aarde, boozen en goeden, rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Er zijn er die leven in den dienst van God, en — die enkel aan de wereld zich overgeven. De eersten gevoelen diepen eerbied voor God, hooge achting voor Gods Woord, hartelijke liefde tot elk die vernieuwd is naar 't evenbeeld desgenen, die hem geschapen heeft en worden door niets meer bedroefd dan door alles, wat zij in zich zelve vinden en rondom zich moeten hooren en zien, van 't geen strijdig is tegen den wil van God dien zij boven alles beminnen. Zij daar en tegen die van de wereld zijn, leven zonder indruk van Gods hoogheid, verwerpen zoo niet de *waarheid*, dan toch de

heerschappij van Gods eeuwigblijvend Woord, ontwijken zoo-
 veel mogelijk, den omgang met wedergeboornen die god-
 vruchtig leven, en genieten nooit meer levensvreugde, zoo
 ze meenen, dan wanneer zij kunnen doen naar den wil van
 hun vleesch en van hunne gedachten.

De twee genoemde partijen worden aangetroffen in elken
 kring der maatschappij en in elken stand, zoowel onder rijken
 als armen, zoowel onder vrijen als dienstbaren. Zij staan
 tegenover elkander als twee vijandige legers, die nooit te
 verzoenen zijn. Die tot de partij der wereld behoort, zoekt
 elk af te trekken van den dienst des Heeren, door hun op
 wien hij invloed kan uitoefenen, zeer lage gedachten in te
 boezemen van 't leven dergenen die God vreezen en met
 grooten ophief te spreken over alles, wat de wereld te zien
 en te genieten geeft. Zij integendeel, die uit de wereld zijn
 getrokken en overgebracht tot het koninkrijk des Zoons van
 Gods liefde, nemen alle geoorloofde middelen te baat om
 zoo veel zij kunnen, ieder uit te lokken tot den dienst des
 Heeren en af te schrikken van de wereld die in 't booze
 licht.

Wie de gelukkigsten zijn?

Leert ons de Schrift en de ervaring niet, welke treurige
 gevolgen er aan het leven buiten God verbonden zijn, en
 welke weeën er op volgen? Is het niet uit de Schrift en
 uit de ervaring overvloedig te bewijzen, hoe zij die God
 vreezen reeds hier op aarde de reinste levensvreugde genie-
 ten, in nood en onder ellende, als de wereldling van elk
 verlaten, en teleurgesteld wordt met alles waarop hij hoopte,
 een toevlucht vinden bij Hem die verzekert: „Ik heb lief

die Mij liefhebben," en dat zij niet alleen in vrede kunnen sterven, maar zelfs den dood met blijdschap te gemoet kunnen gaan als Jakob, die op zijn stervensponde blijmoedig betuigde: „Op uwe zaligheid wacht ik o Heere!”

't Is waar, hij die God vreest, ontmoet vele moeilijkheden en zal meer tegenstand vinden dan iemand, die zich naar de wereld voegt. Hieruit wordt menig wapen gesmeed om den dienst des Heeren tegen te staan en ook menigeen helaas, leidt daaruit af, dat zij die God vreezen een zeer treurig leven hebben zonder enig genot; maar men weet niet, hoe eene almachtige kracht hen bewaart, een liefdevolle God voor hen zorgt, dat zij ook dan, als zij in tegenspoed zuchten, niet zelden van blijdschap opspringen in hunnen God, en hun alle dingen moeten medewerken ten goede. Paulus vraagt: „Zoo God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?” en David zingt:

„Wie God verlaat heeft smart op smart te vreezen
Maar die op hem vertrouwt, op Hem alleen,
Ziet zich omringd door zijn goedgunstigheên!”

In deze enkele bladen vindt men eene geschiedenis uit het leven, waarin duidelijk blijkt hoe trouw God zijn Woord vervult in alles wat hij den godzaligen belooft, maar ook in alles, wat Hij den werelddienaar bedreigt.

Werden de namen der personen genoemd, niet weinigen zouden ze kennen; maar wijl men dit uit bescheidenheid niet heeft willen toestaan, vermelden wij alleen de zaken zooals wij die meer dan eens hoorden verhalen door den jongeling, wiens ervaring hier wordt medegedeeld.

Moge dit kleine boekje, dat geschreven werd met het oog op de oudste kinderen onzer Zondagscholen, ook door jongelingen en jongedochters niet te gering worden geacht om te doorlezen.

Zij deze bladzijde uit de geschiedenis van een nog levend Christen, zoowel voor dezen als voor genen ten zegen, opdat onze kinderen, onze jongelingen en jongedochters den hoofdpersoon dezer geschiedenis toeroepen: „wij zullen met u gaan, want wij zien dat God met u is,” en allen dat woord door de daad bevestigen,

dan wordt de vurigste wensch vervuld van

DEN SCHRIJVER.

In een der welvarendste steden van ons vaderland, was voor meer dan vijf en twintig jaren, eene in de maatschappij zeer geachte familie woonachtig.

Zij behoorde wel niet tot den deftigen burgerstand, maar bewoog zich toch in die kringen, en werd er met achting behandeld.

Die onderscheiding had zij aan haren werkring te danken, die zeer nuttig en onontbeerlijk is, en waarin zij zich met lof bewoog. De meeste leden dezer familie wisten door gedrag en handel zich in eere te houden en trachtten zorgvuldig te vermijden, alles wat de eer hunner betrekking kon bevleken, of hunne achting in het oog van menschen kon doen dalen.

Voorzeker eene zeer lofwaardige en aanbevelenswaardige levenswijze, vooral wanneer de vreeze Gods haar bestuurt. Maar helaas dit eene noodige, wat elk in zijn kring alleen waarlijk nuttig en achtenswaardig maakt, werd niet gekend en daardoor niet bemind in die familie.

Men leefde naar al de regels der welvoegelijkheid, men was zeer naauwkeurig in de vervulling der plichten aan de maatschappelijke betrekking verbonden, maar 't Woord van God was niet hun levenswet en de plichten jegens den Schepper te vervullen, daaraan dacht men niet. Eenmaal zondags ter Kerk, en dan het overige van den dag met zoogenaamde geoorloofde vermaken door te brengen, ziet daar

alle godsdienst die immer beoefend werd. Zich geheel aan den dienst des Heeren te wijden, achtte men schadelijk voor de maatschappelijke belangen. Gemeenzaam om te gaan met hen die God vreezen was, dacht men, beleedigend voor hun stand en zoo een der familieleden zich hieraan schuldig maakte, werd hij eerst beklaagd, daarna gewaarschuwd en eindelijk, niet meer als lid der familie erkend.

Reeds enkelen was dit harde lot, liever gezegd, die eer te beurt gevallen; want smaadheid te lijden om den Naam en de zaak des Heeren was nooit een schande, het is de hoogste eer die iemand kan aangedaan worden. Jezus zegt: „zalig zijt gij, wanneer u de menschen haten en wanneer zij u afscheiden en smaden en uwen naam als kwaad verwerpen om des Zoons des menschen wil. Verblijdt u in dien dag en zijt vroolijk, want ziet uw loon is groot in den Hemel, want hunne vaders deden desgelijks den profeten.”

Willen we dan ons geluk verzekeren, nooit kan dit op onbedriegelijker gronden gedaan worden, dan door hart en hand aan God te geven. De Heere zegt: „Rijkdom en eere is bij Mij, duurachtig goed en gerechtigheid. Ik doe mijnen liefhebbers beërven dat bestendig is,” en Paulus betuigt: „wij weten dat degenen die God liefhebben alle dingen moeten medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar zijn voornemen geroepen zijn.”

Onder de duizenden uit wier levensgeschiedenis de onbedriegelijke waarheid dezer beloften blijkt, is ook een lid der zoo even genoemde familie te tellen, die als een wonder van Gods vrije zondaarsliefde werd gered uit den snelvlietenden wereldstroom, welke zoo vele duizenden heenvoert en

ook zeker hem zou hebben medegesleept, naar een eeuwig verderf, had Gods vrijmachtige genade zich zijner niet willen ontfermen.

Zijne opvoeding was geheel naar de wereld en wel geschikt om hem later eene voordeelige positie in de maatschappij te bezorgen, maar ook zoo ingericht, dat hij geheel onkundig bleef van alles wat tot zaligheid te kennen zoo noodzakelijk is. Het verkeer met de familiebetrekkingen die God vreezen, werd hem wel niet rechtstreeks verboden, maar toch zooveel mogelijk afgesneden, en hem gedurig den indruk gegeven, dat het voor zijne maatschappelijke belangen schadelijk, en voor zijne familie onteerend zou zijn op vertrouwelijken voet met hen te verkeerem. Hun godsdienst werd hem als te overdreven, hun leven als een naargeestig leven en hunne begrippen werden hem als verouderde ideën voorgesteld, op hoop, dat hij zich uit eigen beweging zou onthouden van alle verkeer met hen, die God naar zijn woord wilden dienen. Maar was het uit listig overleg dat men hem niet *verbod* om te gaan met degenen die God vreezen, om daardoor geen aanleiding te geven, dat hij uit zucht naar het verbodene hen opzoeken zou; sprak men met verachting over den godsdienst, het leven en de leer der godzaligen, opdat hij zich zonder dwang van hen zou afkeeren, de Heere vervulde door zijn onnaspeurlijk Godsbestuur aan hem het woord van David, ons nagelaten in Ps. 33 : 5

Geen ding geschiedt er ooit gewisser,
 Dan 't hoog bevel van 's Heeren mond:
 Zijn Goddelijk' almacht spreekt, en 't is er:

Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond.
 Schoon de heid'nen samen
 List op list beramen,
 God verbreekt hun raad:
 Schoon de mogendheden
 Snood' ontwerpen smeden,
 Hij belacht hun haat.

Hoe naauwkeurig de Godvijandige familie er ook tegen waakte, toch kon men niet beletten, dat de jongeling zoo nu en dan in aanraking kwam met dat volk, wiens God de Heere is, en dat met hem gesproken werd, over de dingen van het koninkrijk Gods.

Hoe men zich ook inspande om hem afkeerig te doen blijven van de leer des Bijbels en den dienst van God, men was niet bij machte te beletten, dat het eenvoudig woord van Gods kinderen hem biddend toegesproken, zijn geweten wondde, zijn hart onrustig maakte, en hij zich onwillekeurig aangetrokken voelde naar hen, die men hem had leeren verachten, waarom hij ze dikwerf bezocht, ofschoon hij dit zorgvuldig voor zijne huisgenooten trachtte te verbergen.

Men gaf hem ook zoo nu en dan kleine geschriften van godzalige mannen ter lezing, en menig gebed werd in ootmoed des harten opgezonden tot den troon der genade, dat Jezus zijne oogen openen en hem bekeeren mocht van de duisternis tot het licht en van de macht des Satans tot God, opdat hij vergeving der zonde ontvangen mocht en een erfdeel onder de geheiligden in het licht, door het geloof in Zijnen Naam.

Die arbeid der liefde bleef aanvankelijk niet onbekroond,

maar al ware het dan ook door de algemeene werking des Heiligen Geestes, God gaf den jongeling indruk van dood en eeuwigheid, een blijvende achting voor Gods Volk en eene telkens wederkeerende begeerte om te worden als zij. Maar ook de wereld trok hem gedurig aan, zijn hart werd door hare aanlokselen bekoord en vooral de omgeving waarin hij leefde werkte krachtig, om hem te verstrooien en af te trekken van den omgang met hen die zijn eeuwig heil beoielden. Er was helaas, na enkele jaren weinig meer zichtbaar van de goede indrukken vroeger ontvangen. Het eenigste wat overbleef was een ontwaakt geweten, dat hem te midden der verleiding van groote zonden terug hield, maar ook overigens niets meer uitwerkte dan burgerlijke ingetogenheid, en een gevoel van eigenwaarde, op welken grond hij den hemel verwachtte.

Deze laatste dwaling nog grooter dan de eerste, werd door hen, die wisten wat het is als een goddelooze gerechtvaardigd te worden, met droefheid opgemerkt. Menige zucht werd geslaakt dat de rijke jongeling, als een arme tollenaar mocht leeren vallen aan de voeten van Hem, die niet gekomen is om te roepen rechtvaardigen maar zondaars tot bekeering, en, al was het dan ook vele jaren daarna — ook die bede werd verhoord.

God maakte hem zondaar, zondaar voor Hem. Op ruim 21jarigen leeftijd mocht hij de keuze doen die Mozes deed, en weigerde een zoon van Farao's dochter genaamd te worden, verkiezende liever met Gods Volk kwalijk gehandeld te worden, dan de genieting der zonde te hebben. Met een volkomen hart had hij de wereld vaarwel gezegd, met eene gewillige ziel, strekte hij zich uit naar de dingen

van het koninkrijk Gods, en leidde een recht gelukkig leven, hoewel hij van nu voortaan een zwaren strijd te strijden had, hij ondervond wat Jezus zegt: „In de wereld zult ge verdrukking hebben maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.”

Hoevele genoegelijke uren sleet de gelukkige jongeling in den omgang met hen, die hunne sterkte in God vinden en in welker hart de gebaande wegen zijn! Hoe aangenaam was het hem als hij van zijne drukke bezigheden een oogenblik kon afsnipperen om Gods Woord te onderzoeken! Hoe zalig was het hem wanneer hij in de eenzaamheid zijne knieën voor God mocht buigen en niet alleen met eigen schuld en zonden toegang vond in het bloed der verzoening aan den genadetroon, maar ook zijne betrekkingen kon opdragen aan de rommelende ingewanden van Hem, die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Hoe was elke rustdag voor hem eene verlustiging, als hij niet alleen Gods Woord kon hooren, maar ook de vrijmakende en blijmakende kracht der waarheid mocht ondervinden en met het gehoorde kon werkzaam zijn voor zich zelve en anderen. De vrucht van dat leven werd dan ook duidelijk zichtbaar.

Hoe meer hij werkzaam was hoe meer hij de vrijmakende kracht van het Woord, de vrijspreekende kracht van 't bloed van Jezus, de vrijmoedigmakende kracht der werking van Gods Geest ondervond en hoe meer hij groeide in de voorhoven des Heeren. Hij werd hoe langs hoe meer gesterkt in de hoope des eeuwigen levens, en prees anderen met vurigheid den dienst des Heeren aan, waarin hij zelf zooveel genot mocht smaken.

Hij schaamde zich het Evangelie van Christus niet. Waar hij was, liet hij zijn licht schijnen voor de menschen. Met elk zocht hij te spreken over de dingen van het koningrijk Gods, en de belangen der onsterfelijke zielen in betrekking tot dit leven en de eeuwigheid. Ieder gelegenheid zocht hij aan te grijpen, om elk dien hij ontmoette opmerkzaam te maken op den eenigen troost beide in leven en in sterven. Aan krankbedden hoorde men hem spreken over de noodzakelijkheid der verzoening, die in het bloed des kruises te vinden is en langs de huizen zijner betrekkingen vermaande hij met aandrang tot bekeering ten leven.

Dit werkzaam, dit vruchtbaar leven, was het gevolg van een naauw verkeer met God in de eenzaamheid, en een biddend onderzoek van Gods dierbaar Woord, waartoe hij in de winteravonden de stille nachten, in den zomer den liefelijken morgenstond gebruikte, omdat zijne drukke bezigheid hem daartoe bij dag geen genoegzamen tijd overliet.

Wat hij in die stille uren van afzondering genoot, is met geen pen te beschrijven. Hoe zoet was hem dan de overdenking van Gods Woord, wat een vrijen zaligen toegang was hem onder het gebed geopend tot den troon der genade en hoeveel vrede, zaligheid en blijdschap door den Heiligen Geest mocht hij dan genieten!

Zelfs in den slaap was zijn geest vervuld met goddelijke zaken, zoodat hij met David kon betuigen: „zelfs bij nacht onderwijzen mij mijne nieren.” Dan eens werd hij in den droom ingeleid in de geheimen van Gods Woord, en mocht daarvan de vrijmakende kracht ondervinden; dan weer droomde hij in den gebede te zijn, en stortte met zalig vertrou-

wen zijn hart uit voor het aangezicht des Heeren; dan weer meende hij in gezelschap met Gods Volk te verkeeren, en smaakte de zoetheid van de gemeenschap der heiligen; terwijl hij somtijds dacht neer te zitten onder de prediking des Woords en werd in den droom, verblijd door de vertroosting des Geestes en gesterkt door de kracht van Gods Woord. Ontwaakte hij, dan genoot hij zoo zalig de gemeenschap met God en gevoelde hij zich zoo dicht bij den Heere, dat hij niet zelden ter middernacht uitriep: „Ik zal u hartelijk liefhebben o Heere mijne sterkte” en daaronder, de zalige beginsels der eeuwige vreugde in zijn hart ondervond. En als hij dan aan zijne naaste betrekkingen dacht, die dat genot noch kenden noch begeerden maar dwaasheid achtten, werd hij met diep medelijden omtrent hen vervuld, gevoelde zich meer dan gewoonlijk gedrongen genade voor hen af te smeeken en werd sterk opgewekt hun mede te deelen wat God hem te genieten gaf met de hartelijke begeerte, dat ook zij begeerig zouden worden naar het goede van Gods huis en het heilige van zijn paleis.

In een van die gelukkige nachten, gevoelde hij zich zoo zeer daartoe gedrongen, dat hij het voornemen opvatte zijne huisgenooten uit den slaap te wekken en te vertellen wat de Heere aan zijne ziel gedaan had. O, dacht hij, zij moeten door de goedheid Gods aan mij bewezen wel getroffen, zij moeten door de zaligheid die ik geniet, wel gedrongen worden den Heere te zoeken terwijl hij te vinden is, en Hem aan te loopen terwijl Hij nabij is. In eene opgewekte stemming verlaat hij zijn leger, ontsteekt licht en kleedt zich om aan den drang zijns harten gevolg te geven. O hoe vurig

begeerde hij, dat dit voor hen een middel mocht worden te leeren vragen naar den Heere en zijne sterkte! Met een biddend hart begaf hij zich in 't holle van den nacht, naar het slaapvertrek der zijnen en roept gedurig onder 't heengaan: och Heere dat hunne oogen mochten geopend worden! Reeds is hij gereed de deur van 't slaapvertrek te openen en binnen te gaan, toen hem een huivering overvalt, die hij zich niet kan verklaren, en een vrees bekneld waarvan hij de rede niet weet. Een onverklaarbaar gevoel doet hem aarzelen de deur te openen en met de vraag in 't hart: Heere wat is dat? blijft hij staan als iemand die op antwoord wacht, en nu weerklinkt in 't binnenste des harten: „De rechtvaardige zal tijd en wijze weten!” Nu verstaat hij hoe de tijd niet geschikt en de wijze niet raadzaam is, waarop hij aan zijn voornemen gevolg wil geven, en begeeft zich met een zalig gevoel der vrede Gods en verblijd over dit nieuw bewijs van 's Heeren goedheid, in alle stilte weer ter rust, met een stellig voornemen den volgenden morgen zijn plan ten uitvoer te brengen, wat dan ook met vele vrijmoedigheid aan de ontbijttafel heeft plaats gehad.

En waren zoo de nachtelijke uren hem zalig, niet minder genotvol bracht hij in den zomer de morgenuren door. Dikwerf was hij dan reeds de morgenschemering voorgekomen om, voor hij zijne gewone bezigheden aanving, het aangezicht des Heeren te zoeken, een gedeelte van Gods Woord in te zien, en tevens nog tijd te vinden eenige kwartieren door te brengen in de vrije natuur. O hoe aangenaam, hoe nuttig, waren hem die vroege morgenuren! Niet alleen dan, als hij die in opgewekte stemming en met blijdschap

begon, maar ook wanneer hij neergedrukt en verlaten zich gevoelde en, in zich zelf veroordeeld, als een gebondene uit de klacht, of als een bestredene uit den nood mocht roepen tot den Heere. Menig Bethel en Pniël mocht hij in die vroege morgenuren ontmoeten, menige verkwikking genoot hij dan uit de volheid der goedheid Gods en niet zelden kon hij, wanneer hij treurig was uitgegaan met een oog in zich zelf en klagend over zijn bijblijvend verderf, blijmoedig en vroolijk weer huiswaarts keeren met het oog op den gekruisten Middelaar Jezus, die tot zonde werd gemaakt opdat zondaars zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Van een dier zalige ontmoetingen sprak hij steeds met opgewektheid des harten. Zij is merkwaardig genoeg om haar hier mede te deelen zooals hij die dikwerf zelf heeft verhaald.

We zullen hem zelf laten spreken, in zoo ver ons geheugen ons getrouw gebleven is.

„’t Is maandag morgen,” dus hoorden wij hem meer dan eenmaal verhalen, „toen ik als naar gewoonte voor zonsopgang wakker werd. Ik had den vorigen dag zonder ’t rechte genot van God en zijnen dienst doorgebracht. Noch het gemeenschappelijk gebed, noch het gezang, noch de prediking van Gods Woord in het huis der gebeds, noch het verkeer met Gods kinderen, had mij eenigszins verkwikt of bemoedigd. Mijn hart bleef gesloten; ofschoon velen door de invloeden des Geestes waren bearbeid, mij was alles voorbijgegaan. Moedeloos was ik huiswaarts gekeerd, veroordeeld in mij zelve en zonder toegang te vinden had ik mijne knieën gebogen, en diep bedroefd over mij zelf, maar ook bekom-

merd van wege mijnen toestand, was ik ingesluimerd onder een zuchtend verlangen naar God. Toen ik ontwaakte was de eerste gedachte aan den treurigen toestand, waarin ik den dag des Heeren had doorgebracht, en ik gevoelde tot mijn schrik, dat mijn hart nog even koud en hard en gevoelloos was als op den vorigen dag des Heeren. Ook onder 't morgengebed en bij 't onderzoek van Gods Woord, bleef ik dezelfde en was niet bekwaam een zucht te slaken die mij verkwikking aanbracht, of toevlucht te nemen tot den genadetroon; want hoewel ik zuchtte, mijn zuchten ging niet op en mijn toegang tot God bleef gesloten. Mijn hart was als een steen die in de diepte is neergezonken en zonder kracht zich op te heffen, moet blijven waar hij nederligt. Diep treurig en moede van zuchten, begon ik mijne gewone morgen wandeling. Bij elken tred die ik voorwaarts deed, werd ik meer en meer van mijnen treurigen toestand overtuigd. Maar 't bleef mij steeds gesloten. Mijn hart werd, zoo oordeelde ik, hoe langs hoe harder, mijn onbekwaamheid om het tot God te wenden hoe langs hoe grooter, en de mogelijkheid om uit dien treurigen staat te worden gered, hoe langs hoe onmogelijker. Ik was ten einde raad, en moest met David uitroepen:"

„'k Wou vluchten maar kon nergens heen

Daar mij de dood voor oogen scheen

En alle hoop mij gansch ontviel

En niemand zorgde voor mijn ziel."

„Maar, o, nooit te vergeten goedheid des Heeren, die toen ik geen uitkomst meer zag, mij onverwachts ophaalde

uit de diepte, en mijne weeklage in eene rijе veranderde!”

„Terwijl ik treurig voortging valt mijn aandacht op eene kleine looierij. Daar zie ik een langen staak, waarop aan 't boveineind, twee hoornen eener koe zijn bevestigd. Bij het zien van dit voorwerp, waarheen ik der gedachten vol, onwillekeurig mijne oogen wend, valt mij met licht en leven, deze waarheid der schrift te binnen: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden, opdat een iegelijk die in Hem geloofd niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” Nu worden mijne oogen als op nieuw geopend voor de volheid die in Christus is en 't welbehagen dat God in Hem genomen heeft. Ik zie den verschen en levenden weg in het bloed des Kruises geopenbaard, Gods vriendelijk aangezicht kwam weer over mij lichten, mijne boeien raken los, mijne banden breken en mijn hart zoo even nog moedeloos neêrgebogen, zingt vroolijke gezangen van bevrijding, in de hope op Hem die dood geweest is, maar nu leeft in alle eeuwigheid. Ik vervolgde mijne wandeling in blijdschap des geloofs in 't genot der hope en met een vurige liefde gebonden aan Hem, die zich mijner had willen ontfermen. Het genot der vrijheid deed mij nadenken over, en vragende worden omtrent de oorzaken mijner gedurige gebondenheid. En o wonder van Gods goedheid, die mij ook in 't beantwoorden dezer vraag ter wille was. Mijn oog viel op 't gevogelte dat in den vroegen morgen op den grond zijn voedsel zoekt en op mijne toenadering gedurig naar boven vluchtte. En dit was 't antwoord op de vraag: Heere waarom ben ik zoo gedurig gebonden? Ik stond niet op de wacht vóór de

aannadering des vijands, ik vluchtte niet naar boven, wanneer ik hem ontvlieden zou, maar zocht te veel in eigen kracht en niet in den Heere mijne sterkte. O hoe werd ik beschaamd, hoe gevoelde ik mij schuldig, hoe werd de bede in mij verdubbeld: Heere trek mij en ik zal u naloopen; maar wijl mijn oog op Christus zag vond ik toegang en vrijmoedigheid ook met die kwaal des harten, en vervolgde blijmoedig mijn weg."

Allen die God vreesden, merkten zijn aanwas en toeneemen met groote blijdschap en verheerlijkten God; maar de leden zijner familie waren hierover ontsticht en vol angst en zorgen. Zij waren ontsticht, omdat zijn wandel zoo bestraffend, zijn woorden zoo vermanend, zijn voorbeeld zoo beschaamd was. Zij waren geërgerd, omdat men het tot schande rekende, dat iemand tot hunne maagschap behoorde, die zich zoo onverholen met de verachte in de wereld inliet. Zij waren bezorgd, omdat men vreesde dat de dwaze jongeling, gelijk men hem noemde, zich voor altijd bederven, en zijne goede vooruitzichten in de wereld verwaarloozen zou. De ongelukkigen geloofden niet, dat de vreeze des Heeren het beginsel der wijsheid is, en dat de godzaligheid tot alle dingen nut, de beloften heeft van het tegenwoordige en het toekomstige leven.

Iedere gelegenheid werd dan ook aangegrepen en alles in 't werk gesteld, om hem van keus en weg te doen veranderen, maar alle pogingen leden schipbreuk op de genade Gods die hem sterkte, en in staat stelde de verzoeking te weerstaan. Hij heeft uit zwakheid krachten verkregen, hij werd sterk

in den strijd, en mocht van achter betuigen met Paulus: „wij zijn meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft lief gehad.”

De familie was dan ook zeer dikwerf ten einde raad, en wanhoopte dat hare pogingen ooit zouden gelukken. Men beraadslaagde echter nog eene poging in 't werk te stellen, om den in hunne oogen dwalenden jongeling terecht te brengen. Een der invloedrijkste leden der familie nam die taak tot aller vreugde op zich en meende weldra eene geschikte gelegenheid gevonden te hebben.

Het was nieuwjaarsdag van het jaar 185 . . .

De meeste leden der familie begaven zich volgens gewoonte naar bovengenoemden heer, om daar in dartele wereldvreugde den eersten morgen of avond van het jaar door te brengen. Ook de jongeling bezocht hem, maar op een uur van den dag, dat hij zich verzekerd achtte, niemand anders dan de huisgenooten aan te treffen, opdat hij zijn bezoek zoo kort mogelijk maken en alle ijdele gesprekken vermijden kon. Tot zijne blijdschap mocht hem dit gelukken. Hij sprak met bescheidenheid een welmeenenden nieuwjaarswensch uit, waarin de keus zijns harten helder doorblonk en duidelijk werd uitgesproken wat elk voor tijd en eeuwigheid, naar ziel en lichaam noodig is tot zaligheid.

Die zegenwensch werd met meer dan gewone vriendelijkheid aangehoord en zoo hartelijk mogelijk beantwoord. Ook den jongeling werd allen zegen en voorspoed toegewenscht. Met groote belangstelling werd met hem over de toekomst gesproken, en toen men meende hem genoegzaam onder den indruk te hebben gebracht, hoe zeer men zijne belangen ter harte nam, en hoe vurig men zijn welstand

zocht, werd hem op de vriendelijkste wijze onder 't oog gebracht, hoe zeer hij zichzelf vergat, hoe diep hij zijn betrekkingen griefde en hoe zeer hij zijn toekomstig geluk in de wereld verwaarloosde, niet alleen door zich te verdiepen in de zaken van den godsdienst, maar vooral door met lieden te verkeereren, die tot eene minder klasse der maatschappij behoorden, en slechts verouderde begrippen aankleefden, terwijl hij zich aan alle fatsoenlijke kringen onttrok en daardoor aanleiding gaf, dat hij door elk maatschappelijk mensch veracht en ongeschikt zou worden om eene eervolle betrekking in de wereld te bekleeden. Met tranen werd hem verzekerd, hoe hij enkel uit liefde tot zijn persoon, en uit bezorgdheid voor zijn welzijn, hem alzoo aansprak. Dringend werd hij vermaand nog in tijds terug te keeren van zijn doolend pad. Ernstig werd hem aangeraden, het volk te verlaten dat zijn tijd niet kende, en waarvan de meesten in een te lagen stand der maatschappij waren opgevoed, dan dat hij zich daarmee kon ophouden zonder zijne eer en die zijner familie te kwetsen, waarna hem ten slotte een reeks van voorbeelden werd opgenoemd van zulken, die zich hierdoor in minachting hadden gebracht en hun fortoin voor altoos hadden bedorven, en toen nog met den meesten aandrang werd toegeroepen: „O mijn jongen, hoor naar mijnen raad en verwerp haar niet. Keer nog terug, laat u door geen schijn bedriegen, bederf uwe toekomst niet en breng geen schande over uwe zoo geachte familie.”

Wat een zware beproeving voor den jongen Christen! De vijand kwam hier in de gedaante van een welmeenend vriend, en dusdanige verzoeken zijn zwaarder, dan wanneer hij

zich als een vijand vertoond. Maar 't is de Heere om 't even in zware of in minder zware verzoeking te ondersteunen en uit te helpen. Hij heeft trouwens beloofd, dat Hij met de verzoeking, zij moge dan groot of klein heeten, ook de uitkomst geven zal, en zoo wordt bewezen hoe de dichter naar waarheid uitroept :

„'t Is trouw al wat Hij ooit beval
 Het staat op recht en waarheid pal
 Als op onwrikbre steunpilaren.
 Hij is het die verlossing zond
 Aan al zijn volk, Hij zal 't verbond
 Met hen in eeuwigheid bewaren.”

De jongeling had zuchtend tot God om licht, wijsheid en gepaste vrijmoedigheid die woorden aangehoord, en de Heere beschaamde hem niet. Indien ooit, dan zag hij nu het vergankelijke, het nietige, het ledige van alles wat buiten God is. Indien ooit, dan zag hij nu den rijkdom en de volheid der genade, die in Christus Jezus is. Indien ooit, dan zag hij nu het geluk van 't volk wiens God de Heere is, maar ook daartegen over, het ongeluk en de armoede van allen, die hun deel in deze wereld alleen kunnen vinden en ook van hem die tot hem sprak, en antwoordde, toen de spreker naauwlijks zweeg, met warmte, met vuur: O meen niet dat ik mijn toekomst bederf door mij aan de wereld te onttrekken, want mijne hoop is op God, met wien niemand ooit is bedrogen. Meen niet dat ik een treurig leven leid, want God heeft meer vreugde in mijn hart gegeven dan ter tijd, wanneer het koorn en de most der goddeloozen vermenig-

vuldigd worden. Meen niet dat ik mij zelf of mijne familie onteer, door om te gaan met een volk dat gij tot de laagste klasse der maatschappij durft rekenen. Het is mij eene eer tot hunne vrienden te behooren, want schoon het waar moge zijn dat het niet vele rijken, niet vele edelen maar de verachten der wereld zijn, toch zijn het de heiligen der hooge plaatsen, de vrienden en vriendinnen van den Koning der Koningen en Heere der Heeren. Meen niet, dat ik ondanks al uw betuigen, aan terug keeren denk of ooit wenschen er aan te zullen denken. Ruths keuze is de mijne: „dat volk is mijn volk,” en die God, is ook de God mijner keuze. Wat Salomo uitriep, betuig ik ook heden voor u: Al gawe mij iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, ik zou hem ten eenen male verachten. En al smaadt ons de wereld, en verachten ons velen, wat schande? Jezus zegt: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien ze den heer des Huizes Beëlzebul geheeten hebben, hoeveel te meer zijne huisgenooten? En hebben wij hier veel tegenstand? Zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen velen? Wat nood? Onze hulpe is in den Naam des Heeren die Hemel en Aarde gemaakt heeft, en Hij die met ons is, is meer dan allen die tegen ons zijn. Geloof mij, in trouwe, al ware er geen voordeel aan den dienst des Heeren verbonden en geen uitzicht op eeuwige heerlijkheid, dan nog betuig ik u plechtig: „Eén ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken, dat ik al de dagen mijns levens mag wonen in het huis des Heeren, en de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen in zijnen tempel.” En moet het dan zijn dat ook mij het lot is beschoren, dat ik, gelijk sommigen, een kleine

portie dezer wereld ontvang, wel nu, dan leef ik liever arm naar de wereld in de gunst van God, dan rijk aan aard-sche schatten en onder Zijnen toorn.

En door den Geest des Heeren vervrijmoedigd, voegde hij er met kracht en aandrang aan toe: O geliefde . . . . laat *uwe ziel* zich niet bedriegen! Uwe huizen, uw geld, uwe eer, uwe vrienden, uw inkomen, en alles wat uw geluk uit-maakt, is vergankelijk goed. Het zijn ledige schepselen en geen God. Alles kan u nog vóór den dood ontvallen; maar zeker zult gij het moeten verlaten, als de dood uwe ziel uit dit leven overvoert in de nimmer eindigende eeuwigheid. En wat zal het dan zijn, als ge met al de schuld die ons is aangeboren, en elke overtreding waaraan ook gij u hebt schuldig gemaakt, zonder Jezus toe te behooren, ja zelfs zonder Hem begeerd en gezocht te hebben, zult moeten verschijnen in het gericht? Nog is het ook voor u de ge-nadetijd, o laat u dan van een jongeling raden die u lief-heeft en uwe zaligheid zoekt, en wat meer zegt? verwerp, verwerp het woord der vermaning niet van een welmeenend God, die ons toeroept: „Zoekt den Heere en leeft en treedt in den weg des verstands.” Ja hoor, voor uwe afgoden u be-driegen, naar de stemme desgenen die achter ons is en ons nog waarschuwt: Ziet toe, dat gij dien die spreekt niet ver-werpt, want indien deze niet zijn ontvloden, die dengenen verwerpen die op aarde goddelijk antwoord gaf, hoe zul-len wij niet ontvlieden, zoo wij ons van dien afkeeren die uit de hemelen is.

Met een diepgeschokt gemoed verliet onze jongeling het huis waar hem een zoo gevaarlijke strik was gespannen. Hij

was diep bedroefd en stortte tranen over den staat, waarin zijne dierbare betrekkingen voortleefden, zonder eenig gevaar te duchten. Evenwel gevoelde hij een vrede en blijdschap die niet te beschrijven zijn. De Heere gaf getuigenis dat Hem zijne wegen behaagden, en hij Hem in Christus welgevallig was, en hij riep bij zichzelf: „de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, een schoone erfenis is mij geworden.” Maar ook van nu voortaan werd hem moeite op moeite bereid en was hij aan menige beproeving onderworpen.

Het ging hem van dien dag af als de genezene blinde in Johs. 9. Hij werd uit den kring zijner familie verstooten, door zijne naaste betrekkingen in alles gedwarsboomd en moest de grievendste beledigingen ondervinden. Maar nooit genoot hij ook zoo langdurig de zalige nabijheid des Heeren, dan toen hij van menschen verstooten was.

Waar menschen hem verstieten, nam God hem aan. Hoe meer hij gedwarsboomd werd hoe meer de Heere hem zegende, en hoe meer men hem griefde, hoe meer de vertroosting des Heiligen Geestes hem werden vermenigvuldigd, zoodat hij met David kon getuigen: „De Heere is onder degenen die mij helpen.” Dit gaf hem kracht zich in den lijdensweg met moed, geduld en volharding te gedragen, dit leerde hem zijne uit- en inwendige belangen aan den Heere toe te vertrouwen en, hij genoot vrede en barmhartigheid in de oogen des Heeren.

De Heere deed wonderen aan en voor hem.

Tegen verwachting dergenen die op hun goed vertrouwden, werd hij onder de gunstige leiding des Heeren, in weerwil van o zooveel tegenwerking, in eene betrekking geplaatst, die hem ruime inkomsten, eer en achting deed genieten van

allen die hem kenden, en waardoor hij geheel werd ontrukkt aan den hem vijandigen familiekring. De tussekomenst des Heeren hem ten goede was zoo zichtbaar, dat elk moest uitroepen: „dit is van den Heere geschied en het is wonderlijk in onze oogen!” en zij die God vreesden, verheerlijkten God in hem.

Bij de familie had dit echter die uitwerking niet. Men vergat hem als een doode en kwam men door deze of gene omstandigheid met hem in aanraking, dan was het verkeer harteloos en koud, en werd zoo spoedig mogelijk afgebroken.

Jaren waren er sedert de zoo even vermelde beproeving verloop en reeds was menig lid der familie ten grave gebracht. Op een dier begrafenissen was de jongeling, nu reeds man en vader, ook genoodigd. Onder de vele personen, die hij na jaren toen weer voor het eerst ontmoette, is ook hij, die hem op nieuwjaarsdag zoo ernstig had afgemaand van en gewaarschuwd tegen den dienst des Heeren. Maar wie schetst de verbazing van den jongen man? De eertijds zoo welvarene burger, dat gevierde lid der familie, zit daar in uiterst schamele kleeding. Het was hem aan te zien, dat hij in groote armoê leefde. De jonge man vraagt inlichting bij een bloedverwant die hem meer dan anderen genegen is, en nu wordt hem medegedeeld, dat bedoelde persoon alles wat hij bezat heeft verloren.

Van al zijn welvaart was niets meer overgebleven: zijn betrekking had hij verloren, zijn eer was hem ontvallen, niemand had achting voor hem, hij werd verfoeid en veracht, was van allen verlaten en leefde nu in den laagsten stand der maatschappij.

De jonge man wordt der gedachten vol. Hij denkt bij 't vernemen van al dat treurige aan den reeds lang verleden nieuwjaarsdag. Herinnert zich den smaad, dien de ongelukkige toen wierp op den dienst des Heeren en hoe verachtelijk hij sprak van hen die leven tot Gods eer. Hij vergelijkt zijn lot met dat van hem, die zich zoo trots boven Gods kinderen verhief, en roept in stillen ootmoed bij zich zelve uit: „Wie ben ik Heere Heere, en wat is mijn huis dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt!”

Wat een diep medelijden gevoelde hij met den ongelukkigen man, die God niet tot zijn betrouwen had gesteld, maar op zijn goed gehoopt en in zijn rijkdom zich beroemd had, die nu den verloren zoon gelijk, zijne goederen had doorgebracht, van alles beroofd en van allen die hem vroeger vereerden, verlaten, daarenboven neer lag onder den toorn Gods zonder dit zelf te bemerken. O, denkt hij bij zichzelf, zijn de vruchten van 't leven buiten God reeds hier zoo bitter, wat zal het dan zijn, onverzoend met God de eeuwigheid in te gaan? Maar, hij leeft nog, ook voor hem is het nog de genadetijd. Die tegenspoed is wel een rechtvaardige vergelding voor den smaad, waarmede hij God en zijn Volk heeft veracht, maar toch ook een roepstem des Heeren: „Wend u naar Mij toe, en wordt behouden, want Ik ben God en niemand meer.” Ach wist hij dit, verstond hij die stemme Gods en nam hij haar ter harte, hij zou zeker behouden worden en beter rijkdom, hooger eer en trouwer vrienden weder vinden dan hij verloren heeft. Die gedachten doen hem onder opzien tot God, het voornemen opvatten, hem op de bemoeiingen Gods opmerkzaam te maken, in de hope en met

de bede, dat hij als de verloren zoon tot zichzelf inkeeren, het goede van degenen die God vreezen mocht leeren inzien, en als een boeteling vallende aan den troon der genade, mocht worden verwaardigd met Paulus te getuigen: „mij is barmhartigheid geschied.”

Door 's Heeren voorzienig bestuur vertrok de ongelukkige man na afloop der begrafenis, niet met de overige familieleden, maar bleef evenals de jonge man, nog een groot deel van den dag aan 't sterfhuis. Hierdoor vond deze gelegenheid met hem een gesprek aan te knopen, en stelde hem voor na 't middagmaal eene kleine wandeling te doen. Niet gemakkelijk was hij daartoe te bewegen; hij bracht allerlei tegenwerpingen in en zocht blijkbaar een afzonderlijk bijeenzijn zooveel mogelijk te vermijden. De jonge man hield echter aan en won eindelijk den ongelukkigen bloedverwant voor zijn plan. Weldra waren beiden onder allerlei dagelijksche gesprekken, in een dicht bij de woonplaats gelegen boschje, aan alle gezelschap van menschen onttrokken. De gesprekken hadden ongevoelig een ernstig karakter aangenomen, en met opgeruimdheid des harten, begon de jonge man te spreken, over den zegen des Heeren hem te beurt gevallen. Hij wees op de trouwe zorge Gods aan hem als een onwaardige bewezen. Hij verhaalde hem, hoe goed de Heere voor hem geweest was in al de jaren, waarin zij elkander niet hadden ontmoet en toen hij daarover in blijdschap des harten had uitgeveid en Gods doen had geprezen, riep hij in ernst en liefde uit: Ik gedenk heden aan den nieuwjaarsdag op welchen gij mij zoo ernstig hebt gewaarschuwd voor den dienst des Heeren en den omgang met Gods kinderen. Met veel

redenen hebt gij mij toen trachten te bewijzen, dat ik door den godsdienst mijn fortuin in de wereld zou bederven en hebt mij daarom toegeroepen: Keer weder tot de wereld voor het te laat wezen zal! Maar zie mij nu voor u staan, na bijna twintig jaren te zijn voortgegaan in den weg, waarvoor gij mij meendet te moeten waarschuwen. Welnu, wat is thans uwe gedachte over den dienst van God? Ben ik nu met Hem bedrogen? Ik mag eene betrekking genieten die eervol, die nuttig is. Ik heb ruim mijn dagelijksch brood en geniet meer eer en achting, dan ik mij zelven waardig keur.

Mijne betrekking is in plaats van tot schande, tot eer van onze familie en wat meer is dan dit alles: Het leven is ons Christus en 't sterven is ons gewin. O, zeg mij, wie is gelukkiger, wie kan beter lot begeeren, dan mij te beurt gevallen is met haar, aan wien ik door den echt verbonden ben?

De bloedverwant zweeg, zag beschaamd voor zich en riep uit: „ja gij zijt recht gelukkig, gij hebt beter lot dan ik!”

Nu, vervolgde de jonge man, diep bewogen zoowel over de goedheid Gods aan hem betoond, als over het beklagenswaardig lot van zijnen naastbestaande, nu, dat zelfde geluk is ook voor u nog te verkrijgen. Die God die goed voor mij is, is het ook voor u, en heeft dit aan u zoowel als aan mij, door sprekende daden willen toonen.

De bloedverwant ziet hem verwonderd aan en uit zijn oog is de vraag te lezen: „Is God voor mij goed?”

„Ja riep de jongeling, die den twijfel uit zijn oogen las. Ja, de Heere is goed voor u geweest, omdat Hij u alles ontnam waarbij gij leefdet en waarmede gij u voor altijd

zoudt bedorven hebben. Hij is onuitsprekelijk goed voor u, door u bij ondervinding te leeren, dat al wat geen God is ons bedriegt en uit mijn voorbeeld te doen zien, dat we nooit met Hem worden bedrogen. Hierdoor roept Hij in den weg van zijn aanbiddelijk Gods bestuur u toe: Bekeer u, bekeer u, want waarom zoudt gij sterven! Mochten nu uwe gedachten omtrent den dienst des Heeren worden veranderd, en mocht ge nu zoowel de dingen van Gods Koningrijk als die dezer wereld in hare ware gedaante leeren zien! Mocht uw vorig leven, en uwe minachting van God en zijnen dienst u tot schuldbekentenis dringen aan de voeten van Hem die gaarne vergeeft en niet verwijt, en die alzoo lief de wereld gehad heeft, dat Hij zijn eenig geboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe. Dan zult gij betere vrienden, bestendiger goed en reiner levensvreugde weder ontvangen, dan gij verloren hebt. Dan zult gij in alle omstandigheden des levens een toevlucht vinden bij God, die de oprechte van harte behoudt, en eenmaal als gij Gods raad zult hebben uitgediend, worden opgenomen in heerlijkheid met allen, die de verschijning van Christus hebben liefgehad.

Nu waren beide weer in de nabijheid der woning waar de doode was uitgedragen. Bij 't uur van vertrek, dat spoedig na de wandeling aanbrak, namen zij van elkander zoo hartelijk afscheid, als ooit te voren, en met de bede in 't hart:

Och Heer geef thans u zegeningen!

Och Heer geef heil op dezen dag!

Och dat men op deez' eerstelingen

Een rijken oogst van voorspoed zag,

reisde de jonge man verblijd in God naar de plaats zijner woning.

Gedurig gaf hem deze zoo merkwaardige ontmoeting stof tot overdenking en wanneer hij dan, gevoelig over de vrije gunst die eeuwig God bewoog ootmoedig mocht knielen in de eenzaamheid, gedacht hij dikwerf dat ongelukkig gezin in den gebede en smeekte om hunne redding voor tijd en eeuwigheid. Die bede bleef dan ook niet onverhoord. Wel is waar leefde de ongelukkige, altijd even ongevoelig over zijne eeuwige belangen, in armoede voort tot hij voor weinige maanden door den dood werd weggerukt; maar tot zijne groote blijdschap, ontmoette de jonge man in een der Geldersche steden zeer onverwacht, eene der dochters van dien ongelukkige, die zich openbaarde als een tweede Maria, die weende om Jezus te vinden. Zij deelde hem mede, dat haar eenige broeder aan eene slepende ziekte was overleden in zeer jeugdigen leeftijd; dat hij voor zijn heengaan zich zelf als een verloren zondaar, maar ook Jezus had leeren kennen, als een volkomen Zaligmaker en dat hij hoe jong ook, met blijdschap den dood was ingegaan en nu leeft waar nooit geen nacht meer zal wezen.

Gij allen die dit leest, of ooit mocht hooren lezen,
 Doorzoekt u zelven naauw of ge in de keuze leeft,
 Waarmede Gods arme volk zoo blij in druk kan wezen,
 En die aan niemand rouwt maar rijke intrest geeft.

O, luistert naar Gods stem die ge achter u kunt hooren;
 Verlaat de wereld, leert te vluchten naar Gods Troon;

Koop uit uw tijd, o jeugd, want hem is heil beschoren,
Die vrede vindt met God, in Christus zijnen Zoon.

Maar, die de wereld dient wordt jammerlijk bedrogen.
Die God den nek toekeert vindt schande en verdriet.
Hoeveel zij ook belooft die wereld, 't is gelogen!
Men vindt in haren dienst den waren vrede niet.

Zij geeft ellende en smart, nooit 't ware vergenoegen.
Het beste deel op aarde is, als men Jezus mist
Niets meer dan schade en drek waarom de dwazen zwoegen,
En baart slechts eeuwig wee — weest daarvan vergewist.

Maar eere en rust en vreê, is in Gods dienst te vinden,
Met blijdschap zonder wee en rijkdom zonder smart.
Des Heeren Engel schaart zich om de godsgezinden;
Aan elk die voor Hem leeft toont God een Vaderhart.

KERSTVERHALEN
VAN
H. M. VAN DER VEGT.

DE EENIGE REDDER,
DE KRACHT VAN GODS WOORD,
GEBEDSVERHOORING.

Elk met geillustreerd omslag
10 Cent.

25 EX: f. 2. 25.

100 EX: f. 6. 50.